

BA NGÀY VỚI QUỶ

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Hà Nội ấn hành năm 1992
với tiêu đề: “Món nợ”

NGÀY THỨ HAI

(Kỳ 16)

Các trinh sát đặt ra rất nhiều giả thiết. Trong đó, điều thu hút sự chú ý của họ là: người thanh niên dáng cao lớn đi trên chiếc xe Minsk là ai? Qua sự mô tả của các nhân chứng, có thể đi đến kết luận chắc chắn rằng: Chính anh ta đã ghé qua quầy hàng của cô Hương ở ngoại thành để báo tin về tai nạn xảy ra đối với thượng sỹ Luân và sau đó quay trở lại hiện trường ở trước công Câu lạc bộ thanh niên để gặp cô gái có tên là Yến. Có nhiều khả năng để chứng tỏ rằng anh ta sử dụng chiếc xe của thượng sỹ Luân. Rõ ràng đối tượng này chính là điểm mấu chốt, có một vai trò rất quan trọng trong vụ án đã xảy ra.

Sau cuộc họp ấy, nhóm điều tra đã thống nhất triển khai hướng điều tra tiếp theo. Thượng úy Duy Thành ngoài việc chỉ đạo chung còn trực tiếp hành truy tìm tung tích người đi trên chiếc xe máy Minsk. Nữ thiếu úy Hồng Nga nhận nhiệm vụ tìm kiếm cô gái bán thuốc lá rong có tên là Yến. Hai trinh sát Vũ Long và Võ Lý Hoà được giao nhiệm vụ tìm hiểu về những đối tượng còn lại...

17.

Hương “cây tơ bảy món” là một người trạc bốn mươi, nước da xanh mai má và có cặp mắt lúng liếng. Cái biệt danh “cây tơ bảy món” đã có từ khi gã mở quán bán thịt chó gần chợ Sắt ở thành phố Hải Phòng. Vài năm gần đây, gã chung vốn với thằng em đi lao động ở Tiệp về để mở cửa hiệu sửa chữa, đại tu xe máy. Nhưng thực chất, chúng chuyên buôn bán những xe nhập lậu mà chúng gọi là xe “cáy”. Ngoài ra

chúng cũng sẵn sàng tiêu thụ những chiếc xe do bọn ăn cắp, ăn cướp mang tới. Với những chiếc xe loại này, chúng “xẻ thịt” ra để lấy phụ tùng hoặc đập lại số khung số máy rồi đánh lộn vào với những chiếc xe “cáy” để tiêu thụ...

Trong cửa hiệu khi ấy chỉ có một mình Hương đang nửa nằm nửa ngồi trên chiếc đi-văng bọc giả da. Nhìn thấy Yến bước vào, gã hồ hởi ngồi phắt lên:

-Ô! Hoa hậu Hà thành! Lâu quá rồi lại mới được chiêm ngưỡng dung nhan của em! Vào đây! Vào đây nào!...

Yến cũng mỉm cười nhưng mắt thì lạnh như băng:

-Chào anh, vẫn khoẻ đây chứ?

-Khỏe, khoẻ lắm! Và rất nhớ em!

Vừa nói Hương vừa sấn tới định vỗ lấy một bàn tay của Yến để hôn. Cô lạnh lùng gạt gã ra:

-Tôi đang đi với một người bạn...

Theo ánh mắt của cô, bây giờ Hương mới nhìn thấy Hưng đang dựng chiếc xe Minsk ngoài vỉa hè. Khuôn mặt tươi rói của gã xịu xuống:

-Đẹp giai, to con thế kia...! Vậy cô em còn tới đây tìm anh để làm cái gì?...

Yến cười khẩy và trả miếng ngay:

- Hừ! Ông tưởng tôi thèm ông lắm đấy hử? Dai nhanh nhách như đĩa đỏi. Chán bỏ mẹ!

Lời ăn nói bốp chát thô thiển y hệt như dạo trước của cô không hiểu sao lại khiến cho Hương vui vẻ trở lại. Gã cười toe toét rồi hỏi:

-Ai đây?

-Chiến hữu. Làm ăn thôi!...

-Ô-kê - Hương gật đầu rồi quay ra cửa gọi- Anh bạn. Mời vào trong này!

Hung bước vào. Anh ngồi xuống bên cạnh Yến trên chiếc ghế dài. Hương đi lảng xãng với hai tay xoa xoa vào nhau hết như bộ dạng của gã chủ quán thịt chó ngày nào. Yến nhìn gã và bật cười:

- Ông anh định để cho các chiến hữu vừa vượt cả trăm cây số đến đây ngồi sông như thế này hả?

-Ồ, có ngay, có ngay!

Hương nói rồi xãng xái bước ra cửa. Gã vào một quán giải khát ngay cạnh đó ôm về mấy chai bia Tàu. Đặt bia xuống bàn, gã lại quay ra. Nhân lúc đó, Yến nói nhỏ với Hung:

-Thằng cha này rất hám gái. Anh cứ để mặc em nhé.

Hung gật đầu. Trước khi đến đây, Yến đã kể sơ qua cho anh nghe về con người này. Cô cũng không hề giấu giếm anh rằng có một đạo gã đàn ông này bám lấy cô như đĩa xôi. Hắn sẵn sàng trả nhiều tiền để được ngủ với cô...

Hương quay vào với một đĩa lớn đựng mực nướng đã xé nhỏ và đĩa tương ớt. Cô chủ quán theo sau gã mang theo mấy cái ly và một thùng nhỏ đựng nước đá. Cô ta nhanh nhẹn đập đá bỏ vào ly, mỉm cười với Hương rồi quay ra. Hương đặt xuống bàn một bao thuốc lá 555 và bật nắp bia, rót vào các ly. Sau đó, gã lần lượt trao ly cho Yến và Hung rồi giao cao ly của mình:

-Nào. Xin chúc mừng hoa hậu Hà thành và anh bạn trẻ đã quá bộ xuống với cái thành phố bị bỏ rơi này!

-Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi - Yến nói giọng khó chịu - Hoa hậu với chả á hậu! Mệt quá đi!

-Ô - Hương cười ngặt nghẽo - Người đẹp dễ nổi giận thế!

-Thôi, dẹp mẹ nó cái trò nịnh đầm rẻ tiền ấy đi! - Yến phát cáu.

Hương cười hèn hếch. Gã nháy mắt với Hưng rồi ngửa cổ uống một hơi cạn ly của mình. Sau đó, gã với bao thuốc lá, lấy một điếu châm lửa và đưa mắt dò hỏi nhìn Yên.

-Tiểu muội xuống đây có được lâu không? - Gã hỏi bằng giọng bắt chước người Tàu nói tiếng Việt.

-Lâu hay chóng, còn tùy công việc nữa...- Yên trả lời lấp lửng.

-Liệu ngộ đây có thể giúp được gì cho hai người không?

-Cũng còn phải xem thế nào đã - Yên trả lời vẫn bằng cái giọng lạnh lùng.

Hương quay ra ngắm chiếc Minsk mà Hưng đang đỗ bên ngoài vỉa hè. Sau đó gã quay vào mỉm cười nói với Hưng:

-Con này ngộ trả bốn “xê”. Không thể hơn được!

-Anh định nói gì? - Hưng ngạc nhiên.

-Bốn chỉ tròn! - Hương giải thích - Nhưng ba ngày nữa mới có tiền.

Yên xen vào:

-Chuyện đó hẵng để sau...

-Vậy còn chuyện gì? Tiểu muội cứ cho biết?

-Thằng Hòa “tró” đâu rồi?

Yên hỏi và nhìn thẳng vào mắt Hương. Nhưng cô chỉ đọc thấy ở đó vẻ ngo ngác.

-Hòa nào? - Hương hỏi lại.

-Hòa “tró” chứ còn ai? Nó đâu?

-Thằng Hoà cũng xuống Hải Phòng hả? - Hương hỏi lại.

Yên không trả lời. Cô nhìn xoáy vào mặt gã rồi hỏi tiếp:

-Thằng Hoà không tới đây sao?

Khuôn mặt của Hương chuyển sang vẻ hờn dỗi:

-Thôi đi, cô nương! Lần trước nghe nói có một “con” cúp, cô với thằng Hòa có thèm ghé lại đây đâu?

Yến cười dàn hoà:

-Vậy anh cũng biết hả?

-Sao lại không? Chỗ Kim Xuyên với đảng này cũng chả xa xôi gì. Hắt hơi một cái cũng còn nghe thấy nữa là!...

-Tóm lại, anh không gặp Hoà “tró”?

Yến quay trở về với đề tài cũ. Hương lắc đầu:

-Không. Cô nương thử lại đảng bà Xuyên coi thử? Nếu không thì lại chỗ thằng Phụng “lé” ở gần ga. Cũng cùng một “ngành” với tụi này cả.

-Phụng “lé” mới chuyển nghề hả?

-Lâu rồi. Cũng phải gần một năm nay.

Khuôn mặt của Yến đầm xuống trong những suy nghĩ. Cuối cùng, cô ta uống cạn ly bia của mình và đột ngột đứng lên!

-Thôi được, cảm ơn.

-Ồ kìa- Hưng kêu lên- Vội đi đâu thế? Không thể nán lại dùng với quả nhân một bữa cơm nhạt sao?

Yến bỗng phì cười trước lối ăn nói sặc mùi tuồng của gã:

-Thôi đi! À, lâu nay con vợ anh nó đã cho anh thêm mấy bận thâm tím mặt mũi rồi?

Hương đứng phắt dậy, hùng hổ:

-Tình thế bây giờ thay đổi rồi. Lôi thôi, ăn bặt tai ngay!

Nói xong, gã bỗng nhón nhác đưa mắt nhìn ra cửa. Yến cười phá lên rồi ra hiệu cho Hưng đi ra. Cô nói với Hương:

-Hiểu rồi! Chỉ nhìn anh tôi cũng đoán ra ngay. Thôi, cảm ơn vì đã cho uống bia!

-Mới xuống, đã đi ngay sao? Bao giờ tiểu muội trở lại?

Yến nhếch mép và nhìn thẳng vào cặp mắt hau háu của gã:

-Chưa hẹn trước được. Cũng còn tùy tình hình...

-Còn con xe kia? - Hương hỏi và trỏ chiếc xe máy của họ đang dựng ngoài cửa.

-Cái đó bàn sau!

-Cùng lắm, ngộ chỉ có thể nâng lên thêm nửa “xê”. Giá chót đấy!

Yến bĩu môi nhưng không trả lời. Cô cùng Hưng bước ra khỏi cửa hiệu của Hương, ngồi lên xe máy. Hương nói với theo:

-Bất cứ lúc nào... Anh luôn luôn chờ em đấy!...

Yến mỉm cười. Cô gửi lại cho gã một cái hôn gió rồi vỗ vỗ vào lưng Hưng:

-Kiếm chỗ nào ngồi ăn cơm “bụi” đã đã. Trưa nay, chúng ta sẽ đến nhà mẹ Xuyên...

Vào khoảng mười hai giờ trưa. Hưng và Yến vào trong một ngõ phố. Họ dừng xe lại trước một cánh cổng sắt khoá im ỉm. Bên trong cổng là một cái sân rộng hơn chục mét vuông, có giàn hoa giấy xanh tốt bao phủ bên trên. Trong sân đang dựng một chiếc xe máy Vespa.

Yến gọi cổng. Có tiếng hộc dữ dằn của một con becgiê và ngay sau đó là một cái mồm trắng ớn đầy răng nhọn áp sát vào cánh cổng sắt. Có tiếng người quát chó nhưng một lúc sau mới thấy một cô gái mặc bộ đồ ngủ bước ra. Cô ta lấy chân đá cho cửa khép hẳn lại rồi cau có nước ra sân. Cô gái này chỉ trạc độ hai mươi, béo tốt và có vẻ mặt đanh đá. Sau khi đã chằm chằm nhìn Hưng và Yến bên ngoài cổng một lát, cô ta hỏi cộc lốc:

-Hỏi ai?

-Bà Xuyên có nhà không?

-Chuyện gì? - Cô gái kia vẫn nhát gừng.

-Chúng tôi từ Hà Nội xuống - Yên nói - Có việc cần...

-Mẹ tôi đi vắng. Cần gì, chiều lại đến!

Cô gái trả lời và định quay vào trong nhà. Yên vội hỏi tiếp:

-Bao giờ bà ấy về?

-Có khi chiều. Có khi tối. Cần gì thì nhắn lại?

Yên bình thản:

-Chuyện làm ăn, không nhắn được... Tôi phải gặp trực tiếp.

-Vậy thì đến chiều! Bốn giờ!

Cô gái kia nói và quay người bước vào nhà. Yên bậm môi nhìn theo.

Họ dắt xe đi ra. Yên nói với Hưng:

-Anh có biết vì sao nó không chịu mở cổng không? Vì đang có một thằng đàn ông ở trong nhà!

-Làm sao cô biết? - Hưng thật thà hỏi.

-Nhìn cái xe máy, đoán ra ngay! Hơn nữa, nom cái bản mặt nó, sai sao được! Chúng nó đang đú đờn, mình đến cắt ngang nên nó bực chứ sao!...

Ý kiến ấy có vẻ đúng. Hưng thấy không cần phải bình luận gì thêm nên im lặng đẩy xe đi. Ra đến đường phố, họ ngồi lên xe. Yên nói bằng giọng đã dịu hơn:

-Bây giờ tạt qua chỗ thằng Phượng “lé” xem sao? Để tôi chỉ đường cho.

Phượng “lé” đang có nhà. Đó là một căn chỉ trạc tuổi Hưng, dáng thấp đậm với những cơ bắp cuộn cuộn và có cặp mắt lé đúng như biệt danh. Hắn tiếp Hưng và Yên với vẻ hờ hững lạnh nhạt. Khi nghe Yên hỏi về Hoà “tró”, đôi mắt lé ánh lên sự chú ý đặc biệt. Sau lát đắn đo, hắn hỏi Yên:

-Nhưng tại sao cô lại muốn tìm thằng Hoà?

-Việc riêng ấy mà - Yên lấp lửng.

-Trước khi đến đây, cô đã hỏi thăm chỗ nào chưa?

Để không phải trả lời, Yên lảng lạng đứng lên, kéo Hưng bỏ đi. Họ không biết rằng ngay sau khi họ đã đi được vài phút, Phượng “lé” cũng vội vã nhảy lên chiếc xe máy của hấn phóng ra phố...

Sau một hồi vòng vèo qua các phố, Yên rủ Hưng vào một quán cà phê để giết thời gian. Họ ngồi ở đây chừng một giờ đồng hồ rồi lại lên xe đi tiếp. Cuối cùng, họ dừng lại ở một vườn hoa nhỏ cách không xa cái ngõ dẫn vào nhà Kim Xuyên.

Trong vườn hoa lúc đó không có ai. Hai người ngồi sát bên nhau trên chiếc ghế đá ẩn tựa vào một gốc cây lớn, chiếc xe máy dựng ngay bên cạnh. Từ đây có thể nhìn ra những đường phố nhỏ hẹp xung quanh đang tấp nập người xe. Cũng như ở Hà Nội, con người ở thành phố biển này đang lo toan cho những công việc cuối cùng của năm cũ để đón năm mới.

Yên ngả đầu vào vai Hưng, mắt nhắm nghiền. Có vẻ như cô đã xuống sức sau những công việc dồn dập từ tối hôm qua đến tận bây giờ. Ngay cả một người sức vóc như Hưng cũng đã cảm thấy mệt mỏi. Anh tựa lưng vào gốc cây, ngửa mặt nhìn bầu trời xám màu chì. Từ trên những vòm cây cao, một vài chiếc lá vàng chói với rơi xuống thảm cỏ. Vào mùa này, Hải Phòng lạnh hơn Hà Nội. Những ngọn gió thổi qua đây dường như vẫn còn mang đậm mùi biển.

Liên tưởng chợt đưa Hưng trở về với thuở sinh viên. Đạo ấy- khi đang còn học năm thứ ba, cả lớp của Hưng đã về Hải Phòng đi thực tế. Mặc dù chỉ là một đợt kiến tập ngắn ngày nhưng trong chuyến đi ấy, hầu hết sinh viên đều có những sáng tác về thành phố biển này. Buổi chia tay giữa họ với các cán bộ đại diện của Đoàn thanh niên thành phố đã trở thành một buổi sinh hoạt Câu lạc bộ sôi nổi. Rất nhiều sinh viên đã đứng lên đọc thơ của mình. Trong đó có hai câu thơ của một sinh viên trẻ đã gây ra một ấn tượng bất ngờ và mạnh mẽ đối với mọi người.

Đó là hai câu thơ: “*Thành phố ăn nằm với biển/ Đẻ ra giai cấp cần lao!*”

Hình tượng thơ độc đáo và táo bạo khiến mọi người nồng nhiệt vỗ tay. Một cán bộ của Thành đoàn khi ấy đã bước đến bắt tay tác giả và nói chân thành: Chính nhờ những bài thơ, những câu thơ như thế này, chúng tôi càng hiểu hơn, yêu hơn và tự hào hơn về thành phố cảng thân yêu của chúng tôi!

(Còn tiếp)

Đức Dũng